

Grunde, som han kan have til at blive dansk Borger. Det forekommer mig, at f. Eks. den under Nr. 2 anførte kan have særlig Grund dertil, og at han ikke kan ønske, hvis Nød i Alderdom eller deslige skulde støde til, at faa sin danske Hustru og sine danske Børn, efter at han selv i længere Tid har arbejdet som en hæderlig Statsborger her i Landet, viist bort fra sit Fædreland, og det kunde jo tænkes efter Ministerens Grunde. Jeg nævner stadig det under Nr. 2 tænkte Tilfælde. Skulde det være meget humant af os at opretholde en Bestemmelse om, at en hæderlig Arbejder, der her er gift med en dansk Kvinde og har danske Børn, der ikke kende noget til fremmed Land, skulde vises bort til fremmed Land i det Tilfælde, at de skulde nyde Hjælp af det offentlige? Det forekommer mig stridende mod den humane Tankegang, som det høje Folketing ved adskillige Afstemninger har gjort gældende; det Krav, som Ministeren stiller, den Indgaaen i Folks private Forhold, som han forlanger, er i Virkeligheden aldeles ubillig. Nej, lad os blive paa den sædvanlige Vej, som vi ere komne ind paa, som Ordføreren sagde, ved flere Aars Forhandlinger gennemfældes Forstaelse: nemlig vedkommendes Ophold her indenfor en vis begrænset Tid, Allest for hans hæderlige Vandel og i øvrigt intet som helst Hensyn til hans borgerlige Stilling. Lade vi denne Betragtning være ledende for os, tror jeg ikke, at vi saa let komme paa Bidspor. Jeg vil sige, at Aarrækken maatte naturligtvis — og det er ogsaa sket tidligere — kunne affortes noget, naar ganske særlige Omstændigheder foreligge. Jeg skal ikke nærmere udvinkle, hvilke særlige Omstændigheder jeg tænker paa, men kun betone, at det er Forholdet til tidligere Landsmænd, som ere komne under særegne Forhold, jeg herved navnlig har for Øje. Jeg vilde derfor særdeles glæde mig ved, om Tinget enstemmig vilde følge sit Udvalg, og jeg nævner ikke Tvivl om, at det vil gøre en Virkning efterhaanden, saa at alle fremmede, hæderlige Mænd, uanset om de ere i en højere eller lavere Stilling, vilde blive satte under ens Vilkaar ved Tildelelsen af Indfødsret.

Ordføreren (V. J.): Det, som har været det afgørende for Rigsdagen, kan jeg gerne sige, lige fra den første Tid med Hensyn til disse Spørgsmaal, har været at faa et samlet Støn over, hvorvidt de vedkommende, der søge Indfødsret, slutte sig til Danmark som til deres nye Fædreland, hvor vidt det er deres alvorlige Vilje at

slutte sig til Danmark som til det nye Fædreland. Men for at faa dette Støn behøves forskellige Oplysninger, og disse Oplysninger har Rigsdagen forlangt, at Ministeriet skulde tilvejebringe. Saaledes er dette Cirkulære fremkommet, om hvilket der nu i de senere Aar har været fuld Enighed mellem Regeringen og Rigsdagen. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier), med hvem jeg for øvrigt er enig i det væsentlige, betjente sig af det rette Udtryk, naar han talte om „faste Regler“, for det kan der ikke, i alt Fald ikke endnu være Tale om. Det er muligt, at man ved lang Sædvane kan komme saa vidt, at man i Stedet for at give de enkelte Personer Indfødsret ved Lov kunde faa en almindelig Lov, som de f. Eks. have det i Sverige og andre Steder, hvorved der gives visse Regler for, naar Indfødsret kan meddeles. Vi have i Grundloven en Bestemmelse om, at intet Mandskab kan udskrives uden ved Lov, men denne Bestemmelse har ikke ført til, at man udskriver hver enkelt ifølge en særlig Lov, men Udskrivningen foregaar i Genhold til en almindelig Lov. Noget saadant vil ogsaa være muligt lige overfor Indfødsret. Det kunde godt ske, hvis Rigsdagen gav sin Ret fra sig til at skønne over hver enkelt, der ønsker Indfødsret, og om hvem nu Oplysninger forlanges. Jeg vil sige, at Folkestingsudvalgene have betæmpet den Anstufelse i det høje Landsting, at der skulde kræves et vist Aaremaal, et vist Ophold for de forskellige Udlændinge, og det er ogsaa noget, som Landstinget nu er kommet bort fra. Naar den højtærede Indenrigsminister dernæst sagde, at der ikke var spurgt de vedkommende Andragere, hvilken Brug de ville gøre af Indfødsretten, vil jeg sige, at det kommer ud paa et, om man udtrykkelig spørger om dette, eller om man siger, at der ikke foreligger noget om, at Indfødsret er af særlig Betydning — „nødvendig eller i nogen fremtrædende Grad ønskelig“. Det kommer, saa vidt jeg kan se, ud paa et. Men naar den ærede Minister gjorde opmærksom paa, at det var det økonomiske Forhold, der havde været det væsentlige Hensyn ved Afgørelsen, skal jeg sige, at der ganske vist tidligere har været ført Forhandlinger i denne Retning, og at Udvalget har indrømmet, at man ikke kunde give Indfødsret til nogen, om hvem det var sandsynligt, at han i en nær Fremtid vilde falde fattigvæsenet til Byrde. Men dette er noget ganske andet end det, som den højtærede Minister oplyser i sin Skrivelse om, at der ikke var nogen Garanti for, at de